

Š T Ě P Á N B Á R T O Š

MALÁ MAGICKÁ KATASTROFA

Malá magická katastrofa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Štěpán Bartoš

Malá magická katastrofa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Š T Ě P Á N B A R T O Š

MALÁ MAGICKÁ KATASTROFA

● ■ pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7691-411-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-539-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-540-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-532-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Copyright © Štěpán Bartoš, 2024

V Ě N O V Á N Í

Tahle knížka vznikla za tvrdého lockdownu v dobách covidu. Tehdy jsem pro sebe dva měsíce v kuse měl jen asi čtyřicet metrů čtverečních, a tak jsem si v hlavě vymyslel mnohem větší svět, ve kterém jsem se pohodlně zabydlel. Snad se vám v něm bude líbit i dneska, kdy už zase všichni můžeme svobodně chodit, kam se nám zachce. Vezměte si ji třeba do nějaké fajn kavárny – po těch se mi stýskalo celou dobu, co jsem ji psal.

Chtěl bych ji věnovat všem lidem, kteří jsou milí, i když zrovna nemusí.

Jo, a pokud snad budete mít pocit, že se v některé z postav poznáváte, neurazte se. Ty špatné vlastnosti mají skoro všechny po mně. A obzvlášť chudák Nell.

Tak hezké čtení.

1

I N T R O

Slunce, po hektickém dni uříčené a zrudlé náma-
hou, visí nízko nad obzorem, jako by se rozhodovalo,
jestli by nebylo lepší dát výpověď a od zítřka si hle-
dat jinou práci. Dodává u toho krajině všechny ná-
ležitosti potřebné k tomu, abychom o ní mohli říct,
že je strašidelná. Dlouhé stíny, nepřírozené barvy...
Něco těžkého jako by viselo ve vzduchu.

Ale to jsem trochu předběhl. Aby se tohle mohlo
dít, musí se předtím stát ještě spousta jiných věcí.
Vraťme se tedy o nějakou tu dobu zpět.

Tady máme nově zvoleného starostu malebné
vesničky. Zrovna realizuje svůj dokonalý plán, jak
z vesničky udělat metropoli, centrum všeho dění
v širokém kraji. Nutno dodat, že kvůli drobné ne-
hodě s dysgrafií ves kdysi dostala jméno Dojiště,
což nebylo jméno ani malebné, ani historicky rele-
vantní. I přesto se někteří angažovanější vesničané
drbou na hlavě, jestli onen plán k něčemu bude.
Starostova neochvějná víra ve strategii předstírání
úspěchu, dokud ho člověk nedosáhne, ho ale do-
stala až do vůdčí pozice – a právě z ní se zrodil ná-
pad ves přejmenovat na Velkoměsto. Jaký bude mít
úspěch, nám ukáže jen čas.

To jsme ale zase trochu moc hluboko v historii.

Podíváme-li se o kousek dále, zjistíme, že změna
jména nijak výrazně nepomohla ani vesnici, která se

nadále rozrůstala velmi pomalu, ani starostovi, kterého brzy přešel poštovní dostavník, pročez byl ve svém úřadě vystřídán vhodnějším, méně placatým kandidátem. A když se lépe rozhlédneme, najdeme tu už i našeho hlavního hrdinu. Ten se jmenuje Nell, a jak už se tak v příbězích stává, je to syn kováře. Já vím, je to klišé. Podívejte, jestli vám to udělá dobře, může to být mladší syn – tedy ten, který kovárnou *nezdědí*. Tak.

Nell také není nijak urostlý, na rozdíl od svého staršího, klišovitějšího bratra. Vytáhlý, to ano, ale jinak takové úzké nic, samá ruka, samá noha, a pohybuje se jako marioneta vedená nepříliš zkušeným loutkářem. Jednoduše nevypadá vůbec jako vhodný materiál na hlavního hrdinu.

Aby si Nell nepřipadal odstrčeně, ale zároveň se staršímu bratru Dellovi nepletl do učení, zařídil mu kovář vzdělání u jednoho ze svých dlouholetých přátel, staříka jménem Tomáš. I když ten se dál v příběhu vyskytovat téměř nebude, jeho jméno stojí za zapamatování, neboť se Nellovi postupně stal druhým otcem a vzdělání mu předal víc než dost. Tomáš totiž zamlada studoval na jedné z nejlepších univerzit v Paradoxu, hlavním městě celé země. Nestudoval sice příliš pilně, což zákonitě způsobilo, že studium skončilo odchodem bez fanfár a oslav – než k tomu ale došlo, stihl tam strávit několik plodných let. Poté se Tomáš protloukal životem, jak se jen dalo. Nikdo přesně neví, co všechno dělal. On sám s velkou oblibou mluvil o jednotlivých epizodách a vtipných příhodách, které se mu staly, celý svůj příběh ale žádnému z vesničanů nikdy nevyprávěl. Měl historky z Paradoxu, Bácu, dokonce i z dalekého Ylchch, jakož i spousty dalších míst. Na

stará kolena se rozhodl, že si zaslouží trochu odpočinku na vesnici. A vzhledem k tomu, že měl příběhů opravdu hodně a uměl je skvěle vyprávět, přijali vesničané Tomáše mezi sebe.

Jasně, já vím, sliboval jsem, že se o něm bavit moc nebudeme, jenže tohle je důležité. Elegantně to totiž vysvětluje, proč se pod jeho trpělivým vedením Nell postupem času začal lišit nejen od svých vrstevníků, ale rovněž od vesničanů jako takových, kteří jeho vzdělání přisuzovali nanejvýš roli zajímavého rozptýlení u desátého večerního piva. A protože Tomáš odmítal učit kohokoliv jiného (přece jen, přijel si na stará kolena odpočinout a místo dobrého učitele je to poslední, kde byste chtěli jakýkoliv odpočinek hledat), našli se i tací, kteří Nellovi záviděli. Ačkoliv Nell sám moc nevěděl proč.

Díky teoretické povaze, která je vzdělání tak vlastní, teď každopádně Nell spoustu věcí věděl. Věděl o vesele kvetoucím černém trhu v Abrixu, oslavách života v Bácu, uměl vysvětlit, proč je nebe modré i proč věci padají na zem. Proč mu ale na zem tvrdšíjně padalo i kovářské kladivo, když se mu starší bratr ve volném čase pokusil předat nějaké ze svých dovedností, to objasnit nedokázal. Dell své snahy vzdal ve chvíli, kdy si Nell naprosto nevysvětlitelně úderem kladiva zlomil palec na ruce, kterou kladivo držel, a doporučil bratrovi zkusit jinou kariéru.

Bohužel, jak čas běžel, ukázalo se, že problém nebyl v Dellovi jakožto učiteli, ale spíše v žákovi. Situace se odehrávala vždy stejně: Nell byl díky svému vzdělání nadšeně přijat do učení, načež následovaly nepřilíh úspěšné pokusy nějakou práci ho opravdu naučit, což bývalo pravidelně zakončeno katastrofou. Když se mu jednoho krásného dne podařilo

zapálit na statku seno i s hospodářem, začalo mu docházet, že tudy cesta nepovede.

Když ho tedy značně očouzený hospodář s velmi prudkým komentářem vrátil bezradnému otci, rozhodl se Nell místo hledání dalšího pracovního místa vyrazit za Tomášem, aby se s ním poradil, co se sebou. A po pár rozhovorech mezi Nellem a Tomášem, několika dalších mezi Tomášem, kovářem a jeho ženou a jednom dlouhém povídání mezi kovářovou manželkou – tedy Nellovou matkou – a Nellem došlo k tomu, že se Nell právě loučí s rodiči a odchází do světa. Za několika rohy na něj čeká Adrian, syn vesnického strážného, který by svět také rád viděl, ale jeho otec na to má jiný názor. Proto mu také Adrian s Nellovou nezanedbatelnou pomocí napsal dopis, ve vhodné chvíli – když otec odešel do hospody – jej položil na stůl a nenápadně se vyplížil ven. Otcí dopis jistě někdo přečte, mínil Adrian, a děti má dostatek i bez Adriana.

Než však Nell dorazí na místo, kde se má s Adrianem setkat, přijde mu naproti někdo jiný – zrzavá dívka s načechranými vlasy, na levé straně pečlivě sčesanými tak, aby co nejvíce zakrývaly mateřské znaménko táhnoucí se vně obličeje od oka až do půli tváře. Má pihovatý obličej s bystrými tmavými očima, které jí dodávají neustálý potměšilý výraz, jako by pořád měla něco za lubem. Ted' to vypadá, že nejspíš někoho praštit.

Dívka se zastaví před Nellem.

„Jdu s tebou,“ začne bez pozdravu.

„I po tom, co jsem ti zapálil otce?“ povytáhne Nell obočí. „A ahoj, Adelo, mimochodem.“

„To považuju za tvoje velký plus,“ odsekne Adela. „Mám toho dost. Nesnáším to tu. Nechci tu být.“

„Ne, já vím, že ne,“ povzdychne si Nell. O Adele vždycky uvažoval tak trochu jako o nejhezčím klukovi z vesnice. Jasně, tu a tam by se našly nějaké (do celá výrazné) fyzické nesrovnalosti, ale Adela byla vždycky jako z divokých vajec. Už odmala se prala lépe než polovina kluků, byla zručná a na poměry Velkoměsta i nezvykle chytrá. A cynická. A jakožto nejstarší dcera hospodářova odsouzená k věčnému starání se.

„Řekla jsi to doma?“ zeptá se Nell.

„Jak se to vezme. Prvně jsem chvíli křičela na otce, pak jsem si sbalila věci a práskla dveřmi.“

„To by se asi dalo počítat,“ odhadne Nell.

„Jo,“ přelétne Adele po tváři úšklebek, který však vzápětí opět vystřídá vztek.

Nell se pokouší udržovat konverzaci v chodu, protože ale neví, na co se ptát může, a na co by raději neměl, ukazuje se to být téměř nadlidským úkolem. Naštěstí na ně o pár desítek metrů dál čeká Adrian.

„A-ahoj, Adelo,“ usměje se. „Co tady děláš?“

„Co tady děláš ty?“ podívá se na něj Adela úkosem.

„Aha. Hm,“ rozhlédne se po obou Nell, načež se otočí na Adriana: „Adela chce jít s námi. Mně to nevadí,“ podívá se na Adelu, „a Adrian jde taky. Jste s tím oba v pohodě?“

„Ty? Do města?“ podívá se Adela.

„J-já. Chtěl jsem se t-trochu podívat po světě a s Nellem p-půjdu moc rád. Těším se. P-podívej, nesu nám m-meč a m-mám i nůž n-na lovení,“ ukáže Adrian na pochvu, která se mu houpe u pasu. Jeho koktání spolu s nevinným výrazem modrých očí vyvolává dojem, že Adrian neumí do pěti počítat, a Nell tuší, že onen první dojem asi není tak úpl-

ně daleko od pravdy. Myslí si, že spolu s Adrianem tak dobře vycházejí, protože si – stejně jako ostatní vesničané – Adrian vedle Nella připadá nevzdělaný a hloupý, na rozdíl od ostatních je na to ale natolik zvyklý, že to nijak neřeší. Nell sám na něm má rád jeho přátelskou otevřenost, byť způsobenou nejspíš tím, že lži vyžadují zbytečné přemýšlení, na které Adrian jednoduše není stavěný. To navíc Adrian kompenzuje svojí zručností v lovu a boji, ve kterých se Nell sám proslavil úplně opačně.

A tak se stalo, že se Adela, Adrian a Nell vydávají z vesnice do světa. S mapou, několika málo penězi, rancem plným jídla od Nellovy matky, Adrianovými zbraněmi a doporučením Nellova otce, že jít půl cesty pěšky je určitě lepší nápad než utratit všechny peníze za předražený mimořádný dostavník.

O pořádný kus světa jinde leží v posteli ve svém pokoji malý chlapec, čte knihu zabalenou v matně černých deskách a čeká, až ho jeho babička zavolá k večeři. Ani jeden z nich neví, že se kolem nich nenápadně schyluje ke katastrofě. A už vůbec by je nenapadlo, že jejím hlavním hybatelem bude právě onen malý, nevinně vypadající chlapec. Ale tak už to prostě chodí.

Paradox je obrovské město. Je otevřené všem bez rozdílu, aby si pak návštěvníky samo detailněji rozdělilo. Můžeme tu najít čtvrti pro bohaté i pro ty nejméně, ulice, které jsou víceméně v otevřené válce s jinými ulicemi, obrovské obchody s luxusními výlohami, stánky, restaurace, parky, ale i špinavé stoky. Město řídí Rada a veřejné mínění zase tisk. Rada má mezi sebou zástupce všech myslitelných odvětví, od provozovatele jatek přes nejlepšího zámečnicka ve městě až po majitele mnoha velkoobchodů rozestavěných po Paradoxu. Jakákoliv shoda je vzácná a většinou přijde až pět minut po dvanácté, protože je velice těžké přinutit tak různorodé síly k tomu, aby táhly jedním směrem. Mnohem hbitější protiváhu jim dělá tisk, rozdělený do jednotlivých médií, která si sice také nezřídka jdou po krku, ale reagovat na změny ve světě i v Paradoxu samotném dokážou podstatně rychleji. Tu pošouchnou veřejné mínění sem, tu zase tam a u toho jako by jen mimoděk vydělávala spoustu peněz. A nad tím vším sedí Konzul, který oficiálně nemá legislativní moc, ale skrz svůj úřad řídí diplomacii a navíc disponuje právem veta. To sice dle vzájemné dohody nikdy nepoužívá, ale mohl by, což mu dává potřebnou moc a váhu. Celé to funguje jako starý, orezlý hodinový stroj, ve kterém by se každé kolečko už

už chtělo zadřít, ale ostatní součástky je spolehlivě drží v pohybu.

Mý se aktuálně nacházíme někde úplně jinde.

Jsme na pochodu z Velkoměsta do Hnojína, nejbližší vesnice, která nám leží v cestě. Pomalu se stmívá a Adelu napadne, jestli by býval nebyl lepší nápad vyrazit ráno a přespát až v Hnojíně. Nell tu otázku čekal, a tak bez rozmyšlení odpoví, že dále na cestě stejně budou muset přespávat i mimo vesnice či města a je fajn, že si to alespoň zkusí, dokud se ještě mohou vrátit. Připadá mu zbytečné přiznávat, že hlavním důvodem pozdního startu je Adrian – tedy spíše jeho otec, který večer chodí pít, a že mu chybí jeden ze synů, si proto všimne nejdříve následujícího odpoledne. Argumentů má přichystaných víc, ale Adela se dál nevyptává. Místo toho řekne, že je čas se utábořit na noc a že tamhle na té mýtině by to docela šlo. Když tak učiní, Adrian se nabídne, že uloví něco k večeři. Nell v odpověď jen povytáhne obočí a vybalí zásoby od matky.

Později, když spokojeně leží natažení u ohně, Nell zívne: „Je fajn, že jdete se mnou.“

Adela se zamyšleně otočí na Adriana. „Jak to, vlastně, že ses rozhodl jít ty? U mě to asi není nijak velký překvapení, ale co tebe přinutilo opustit dům? Myslela jsem si vždycky, že jsi takový poslušný nekňuba. Teda, bez urážky...“ Nervózně se zavrtí, jako by to byla nahlas řekla spíše omylem.

„N-nejsem zas tak hloupý, jak v-vypadám,“ ohradí se Adrian. „Vesnice je f-fajn, ale ne-nezůstanu v ní, když mám š-šanci alespoň na chvíli vidět i n-něco dalšího. A stejně se m-mi všichni smějou k-kvůli tomu, jak m-mluvím.“

„To ale budou i ve městě,“ nadhodí nepřítomně Nell. „Promiň, ale chápeš, jak to myslím. Ani ve městě se toho nez bavíš a i tam se určitě někdo takový najde.“

„Tak ať, ale horší n-než doma to n-nebude. A t-třeba to bude lepší. M-mně se doma stejně n-nikdy moc nelíbilo,“ uzavře Adrian.

„To máme společný,“ ušklíbne se Adela.

„P-proč vlastně? Kde b-byla chyba u t-tebe?“

„Tak například nejsem žádná domácí puťka, což mi všichni vždycky předhazovali jako moji zásadní chybu. Uvařit, uklidit, podestlat... Tím fakt nechci strávit celý život jen proto, že jsem se narodila první. Vážně, jenom kvůli pitomý náhodě. A taky kvůli tomu, že chlapi se nejsou schopný o sebe postarat sami,“ rozhodí Adela rukama. „Teda aspoň v naší rodině ne.“

„Já doma pomáhal docela rád,“ pokrčí rameny Nell. „Ale vždycky to dopadlo tak, že jsem něco rozbil, a tak už mě k tomu pak radši ani nepouštěli.“

Adela se nečekaně začne tiše smát.

„Co je?“ otočí k ní hlavu Nell.

„Ale nic. Já jen, že jsme pěkná parta. Nešika, nekňuba a...“

„Rebelka?“ dokončí za ni Nell.

„Třeba. To zní fajn,“ natáhne se Adela pohodlněji a mimoděk si shrne vlasy přes mateřské znaménko. „Tak mě vzbud', nešiko, až ti skončí hlídka. A aspoň si na to sedni, nebo nás moc neohlídáš.“

„No jo. Tak dobrou,“ zvedne se Nell, protáhne se a přiloží do ohně.

3

N E L L

Druhý večer dorazí do Hnojína. Vesnice nevypadá moc přívětivě, a tak trojice namísto dlouhého rozhlížení raději zamíří rovnou do hostince. Vstoupí a slušně pozdraví. Hostinský, nepřátelsky vypadající vousáč, který v souladu se všemi relevantními klíšé leští špinavým hadrem sklenice, se jich místo pozdravu zeptá, co chtějí. Jejich návštěva ho zřetelně ruší. Adela se podrážděně nadechuje k odpovědi na hrubé přivítání; Nell ji raději rychle předběhne a odvěti, že by prosili ubytování a tři večere. Hostinský zavrčí, že to bude pětadvacet šilasů, a dál rozmatlává hadrem špínu po sklenicích. Tentokrát už se Adela umlčet nenechá a medovým hlasem se hostinského zeptá, jestli by za tak vřelé pohostinství a luxusní ubytování nechtěl třeba rovnou stovku. Ze stínu v koutě se ozve drsný smích a vousáč za pultem odpoví, že jestli se jim to nelíbí, ať vypadnou a neotravují. „Taky že...“, začne Adela, ale Nell ji rychle umlčí a podá hostinskému peníze. Hlas z kouta vousáčovi doporučí, ať jim dá přátelskou přirážku, ten ale zřetelně nemá zájem dál se bavit ani s nimi, ani s kým-koli jiným, zkasíruje je a pošle po schodech nahoru. Ještě se zamyšleně podívá za Nellovým váčkem s penězi, který mizí zpátky v kapse, načež se vrátí ke svojí předchozí činnosti.

Jeden rychlý pohled Nellovi napoví, že na posteli spát nechce. I podlaha vypadá čistěji. Podle Adeliny reakce, při které se i vzdělaný Nell přiučí pár nových slůvek, usoudí, že je na tom dívka stejně. Adrian se sice také na chvíli zarazí, ale pak stoicky pokrčí rameny a odloží svůj vak na postel.

Večeře všechny překvapí – je dobrá a vydatná. Adela se trochu ošklíbá, aby dala najevo, že je pořád uražená, Nell s Adrianem ale svoje jídlo začnou hltat tak hladově, že ji to za chvíli přestane bavit a pustí se do něj s o to větší vervou. Maso je šťavnaté a je ho hodně a chléb chutná tak, jak to umí právě jen čerstvý chléb. Zdá se, že alespoň tahle část ubytování za zaplacené peníze stojí.

Unavená a sytá trojice si hned po večeři jde lehnout. Dveře zaklíní židlí, vděční, že tentokrát ani jeden z nich nemusí přes noc hlídat. Adrian se pohodlně uvelebí a během několika minut spí. Nell s Adelou po něm závistivě pokukují ze země – když ale vidí, že jeho postel je ve stejném stavu jako ty jejich, v nevyslovené shodě raději zůstanou ležet na podlaze.

Přisunou se blíž k sobě a polohlasem si povídají o svých rodinách. Nell vypráví o svém starším bratrovi, Adela zase o mladších bratrech a sestře. Mluví o nich se směsicí něhy a despektu, jako o štěňatech, která netrefí ani k misce s jídlem, je ale očividné, že je má ráda. Pak se zeptá, jaké to je, být mladší ze sourozenců, a vyjádří názor, že to musí být opravdu osvobozující. Nell se na to dvakrát netváří. Ne snad že by to podle něj nezbytně nemohla být pravda, ale ve chvíli, kdy první z bratrů jen tak bez námahy nastaví nějaká očekávání, a ten druhý na ně nedosáhne ani na špičkách, připadá si zbytečnější než

skleněné kladivo. Adela se pobaveně zeptá, jestli Nell někdy viděl skleněné kladivo, pak se zamyslí nad tím, co právě slyšela, a řekne, že ji to mrzí. A že u nich je černá ovce rodiny ona – naprosto záměrně. Že teď jí snad poprvé připadá, že se její život konečně začal pohybovat, a to směrem, ve kterém by si mohla najít místo, kam bude patřit, a to vlastně hlavně díky Nellovi. A také že připadat si zbytečný ještě neznamená zbytečný být a ve městě že by mohli žít i lidé, kteří si znalostí a duševních sil cení více než schopnosti nezpůsobit katastrofu při jakékoliv fyzické činnosti. Nell jí pobaveně poděkuje, že to tak pěkně vyjádřila. Adela se mu omluví, že má sklony vyjadřovat se jako kráva, ale že to myslí vážně. Nell jí věří a je jí vděčný. Ještě si chvíli povídají, až nakonec oba také usnou.

O mnoho kilometrů dále babička předčítá před spaním malému chlapci příběh. Chlapec žádné sourozence nemá a nemá ani rodiče. Jmenuje se Petr po zesnulém otci, a když mu babička čte, říká mu Péto. Než pohádka skončí, Péta už spí. Na tváři mu zůstane nevinný poloúsměv spokojeného dítěte. Babička ho pohladí po vlasech a potichu vyjde z pokoje.

4 Y L C H C H

O Ylchch se říká, že je to město kultury a umění. Něco na tom každopádně je. Velká, vzdušná náměstí plná pouličních hudebníků, moderní stavby elegantně vetknuté mezi starobylé architektonické památky. O jeho poněkud netradiční název se postaral generál, pod jehož vedením se kdysi sjednotil celý kontinent, jen aby ho nakonec zabil lev, kterého sám choval. Podle legendy bylo „Ylchch“ poslední slovo, které generál zašeptal svému pobočníkovi, a mělo prý jít o slůvko magické, přivolávající bohatství. Sám pobočník se na základě této události prohlásil generálovým vyvoleným nástupcem. K jeho překvapení ho lid i zástupci zemí téměř jednohlasně podpořili – a k jejich nesmírnému zklamání se užaslý novopečený vládce kontinentu při oslavě vlastního zvolení radostí opil natolik, že spadl z hradeb a zlomil si vaz. Jediné, co městu po pobočníkovi zůstalo, byla ranní kocovina a nové jméno.

Dnes se všeobecně věří mírně upravené verzi příběhu, ve které se to sice také všechno stalo, ale ono poslední slůvko bylo zapříčiněno dodělávajícími plícemi, které generála donutily na smrtelné posteli naposledy zakašlat.

Kdyby vás zajímala dnešní politika, vězte, že v Ylchch panuje demokracie. Důležitou roli v ní hrají sčítači hlasů. Když se totiž volí nový vládce, dostane

každý z občanů hlasovací lístek, který s rozmyslem vyplní a odevzdá sčítačům. Ti hlasy pečlivě spočítají a vezmou na vědomí, načež se sami rozhodnou ohlásit světu vítězství toho vládce, na kterém se shodnou oni, ať už hlasování lidu dopadne jakkoliv.

Čestné místo pak v řízení města zaujímají filozofové. Ti se pravidelně scházejí, aby se shodli na tom, co doporučit vládci jako řešení některého z vážnějších problémů, a pak se pohádají o tom, jaký je význam syra, jestli existuje doopravdy suché víno, a nakonec skončí u odvážných mnohostranných esejí a praktických pokusů na téma „jak předběhnout želvu“. O kterých se samozřejmě dále hádají. Filozofie je ve městě všeobecně považována za nejvyšší vědu a jediná nejistota spočívá v tom, k čemu je vlastně dobrá. I na této otázce neustále pracuje řada nejuznávanějších filozofů.

Tak či onak, Ylchch je prostě velké, krásné a zajímavé město, a tak je obrovská škoda, že se do něj v tomto příběhu vůbec nepodíváme.

5

P E T R

Petr nemá moc kamarádů. S dětmi ve škole to nikdy dvakrát neuměl, a tak je rád, když ho zrovna netrápí. Mimo školu jich nějak nemá zapotřebí. Kamarády má tedy vlastně jen dva. Jeden je imaginární, druhý plyšový.

Kdyby v Paradoxu existoval Úřad sociální péče a tento stav by mu někdo nahlásil, dalo by se očekávat, že by se Petrově matce nevyhnuly jisté potíže. Žádná taková instituce se ale v Paradoxu nenachází, a jak už jsme si ostatně řekli, Petrova matka také ne. Babička, se kterou Petr bydlí, je jediný člověk, kterého má. Té jeho poněkud plochý společenský život rozhodně nijak nevadí – je to takové hodné dítě, podívejte. Od rána do večera leží v knížkách a vzdělává se. Není jako ty ostatní děti, které pořád jen pobíhají kolem, křičí a jsou drzé. Jednou to určitě dotáhne daleko, však uvidíte.

Je to pravda. I teď Petr sedí ve svém pokoji u stolu nad knihou a usilovně se soustředí. Jeho plyšový medvěd poslušně poletuje po pokoji a jeho imaginární nejlepší kamarád Alfons nadšeně tleská a poplácává Pětu po rameni.

6

N E L L

Podle mapy má trojice před sebou nelehký úkol – čtyři dny nepotkají ani vesnici, než konečně dojdou do Památníku, miniaturní vesničky na břehu Satrie, projdou jím a u ústí řeky do Vážně studeného moře dorazí do Bácu. Tam budou konečně moci nasednout na pravidelný (a levný) dostavník přímo do Paradoxu. Aby se tohle všechno mohlo stát, čeká je velice dlouhá cesta, a proto vyrazí již brzy ráno.

V milé společnosti jim den rychle utíká. Když se slunce přehoupne přes poledne, začnou se Adela s Adrianem pokoušet Nella naučit něco málo zručnosti v boji s využitím několika větví, dříve ležících kolem cesty, které teď imitují meče. Zásoby, zakoupené ráno v hnojínském statku za mnohem příjemnější ceny, než jaké nabízel hospodský, je tíží částečně ve vacích, částečně v břiše a zahánějí jakoukoli nelibost potenciálně vzbuzovanou Nellovými neobratnými ranami do všech včetně sebe samého. Jak odpoledne ubíhá, občas se i Nellovi povede vykrýt nějakou ránu. To mu nakonec dodá tolik sebedůvěry, že když už se stmívá, požádá Adriana, jestli by si nemohl na chvíli půjčit jeho meč. Samozřejmě bez boje, jen by si ho potěžkal a zkusil pár výpadů do vzduchu. Dokonce i Adrianovi se v očích zračí nedůvěra a Adela raději poodstoupí hned za několik stromů. Nella to neurazí – sám přemýšlí, jestli by se

náhodou neměl za strom ukrýt také. Vyzve Adriana, aby se uhnul, a zkusí udělat výpad. Docela mu to vyjde. Uskočí mírně vzad, švihne mečem jednou, podruhé... a ztratí nad ním kontrolu. Po obličejí se mu mihne vyděšený výraz a ve snaze dostat se co nejdál od vlastního svištícího ostří mečem mocně máchne. Ozve se velice tupý zvuk.

„T-to jsi p-předpokládám nechtěl?“ promluví velice slabým hlasem Adrian, kterého předposlední oblouk meče neskaloval jen asi o dva milimetry. Meč trčí z nejbližšího stromu, zaražený do kmene skoro do půli ostří. „Ehm...,“ začne Nell, načež ho přeruší hlas, který zní, jako by se jeho majitel nechoval nijak dobře ani k němu, ani ke světu. „Copak tady děláte, takhle navečer?“

Nell leknutím nadskočí. Adrian se na příchozího, který jako by se na cestě objevil zčistajasna, otočí s viditelnou úlevou: „Jé, t-to jste v-vy. V-viděli jsme vás včera v-v-v hospodě.“

Nell hlas také poznává, ale vidí to černěji: „Vy nás sledujete.“

Nově příchozí shodí kápi. Je to stejný muž, který včerejšího večera nabádal hospodského, ať jim nocleh pronajme za draho. Kousek od oka má jizvu, je špatně oholený, má velký nos a studené oči. A opravdu hodně široká ramena. Výsledný dojem nepůsobí přátelsky. „Chtěl bych vědět, proč se tady děti jako vy potulují bez dozoru.“

„M-my n-n-nejsme děti. Jdeme do P-Pa-au!“ Adrian se překvapeně podívá na Nella, který mu právě dupl na nohu.

„Tak dospělí, o to líp. S jedním mečem, zapíchnutým do stromu. A nikdo o vás neví.“ Hromotluk vytáhne vlastní meč a začne zamyšleně zkoumat

ostří. „A předpokládám, že máte od rodičů nějaké peníze na útratu?“

„T-to n-n-nemáme,“ vykoktá Adrian, kterému už také svítá.

„Máme,“ chmurně přikývne Nell. „Nechceme žádné problémy. Když nás necháte jít, dáme vám, co budete chtít.“

„Tak se mi to líbí, hochu,“ pochválí ho hromotluk. „Ale ne tak rychle. Kde máte tu krasotinku?“

„Ta s námi není,“ vyhrkne Nell – až moc rychle, jak si hned uvědomí.

„Takže když jednomu z vás dám nůž na krk, neobjeví se, říkáte?“ ušklíbne se zloděj.

Ted' když máme dva ze tří hlavních hrdinů ve smrtelném nebezpečí, je nejvhodnější čas na to, abychom si řekli něco o historii světa, ve kterém se nacházíme. A hlavně o magii.

V knihách se o magii můžete dočíst leccos. Některé ji popisují jen jako znalost určitých slov schopných měnit svět. Jiné zase zmiňují klíčovou roli uživatele, tedy mága či čarodějky, kteří pro její využívání musí mít určité vrozené vlohy, bez nichž nezmohou nic.

Všechny ty knihy mají společné jedno: alespoň zčásti se mýlí. Magie není nic jiného než surovina. Jistě, využívat a jakožto surovinu i vnímat ji může jen malé procento lidí, ale přesto je to surovina a jako takové je jí jen vyčerpitelné množství. Existují jisté způsoby, jak světu dodat příliv nové magie, ovšem všechny, které známe, mají strašidelné důsledky. Realita tohoto světa totiž na náhlý přísun magie není stavěná, stejně jako nejsme my stavění třeba na přísun času zvenčí. A jestli si umíte alespoň trochu představit, co by se stalo, kdyby se nám ne-

opatrným přívalem času v některém bodě přetrhla časová osa našeho světa, stejně si nedokážete ani v nejmenším představit, jak hrozné by bylo udělat analogický průsvih s magií.

Nicméně magie je tedy surovina. Co to znamená? Kupříkladu to, že jí dříve bylo mnohem více, surové magie, kterou bylo možno využít a kterou někteří lidé hojně využívali k různým věcem. Proto jsou jí legendy plné – té staré, divoké magie –, zatímco dnes je přítomna již jen v mnohem krotší, rozmělněnější podobě, kterou, i když stále zřetelnou, jsme se už dávno naučili nevnímat.

Přestože jí je dnes ve světě podstatně méně, občas se najde pozůstatek té dřívější, sytější, divoké magie. Nejčastěji ji můžeme potkat v podobě nějakého toho hrnečku vař, očarováných bot nebo třeba kouzelného meče. A právě jeden takový exemplář posledního jmenovaného se aktuálně nachází asi dva metry od Adely, s jílcem čouhajícím zpod kamene skrytého za šípkovým keřem. Adela sama se stále schovává za stromem, za který předtím utekla, aby nestála na místě, kam by byl jen nejnešťastnější náhodou mohl dopadnout Adrianův meč v Nellových rukou. Skrývá se a ze stínu pozoruje situaci, která zahrnuje meč zaražený ve stromě a ozbrojeného zloděje ohrožujícího její dva přátele na životě. Přemýšlí, jak by mohla zasáhnout lépe než se také jen vydat hromotlukovi napospas.

Kouzelný meč by mohl pomoci nejen jí v překonání zapeklité situace, ale i celé trojici v dalších částech příběhu, které je ještě čekají. Jen by bylo fajn, kdyby jej Adela našla.

V příbězích se taková potíž ovšem dá docela snadno vyřešit. Je nepsaným pravidlem, že si vypra-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Malá magická katastrofa***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.